

Книга Йоеля і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня - Номер двадцять п'ять

Jeff Pippenger
2026-01-11

Номер двадцять п'ять

Книга пророка Йоїла звертається до керівництва Лаодикійської Церкви адвентистів сьомого дня зі свідченням про її відступ, що дедалі посилюється протягом чотирьох поколінь. Ці чотири покоління також зображені у восьмому розділі Книги Єзекіїля, де двадцять п'ятеро чоловіків того четвертого покоління поклоняються сонцю. У 1901 році, через 13 років після бунту 1888 року, Церква адвентистів сьомого дня створила комітет, щоб керувати церквою.

Початковий виконавчий комітет Генеральної конференції було створено під час великої реорганізації на сесії Генеральної конференції 1901 року, і він складався з 25 членів. Це було суттєве розширення порівняно з комітетом, що діяв до 1901 року, який налічував лише 13 членів. З роками кількість членів зростала, але Ісус завжди ототожнює кінець із початком. На початку було 25 членів, з одним на чолі, що є паралеллю до черги у святині, яка складалася з 24 священників і одного первосвященника.

Юда і Синедріон — два символи бунту за часів Христа. Синедріон уособлює Лаодикійську церкву адвентистів сьомого дня. Участь Синедріону в розп'ятті Христа є прообразом ролі адвентизму в кризі недільного закону. Синедріон — найвища юдейська рада в Єрусалимі, що складалася з первосвященників, старійшин і книжників, очолюваний первосвященником Каяфою, — відіграв центральну роль у подіях, що призвели до смерті Ісуса.

Після арешту Ісуса в Гетсиманії (влаштованого через зраду Юди) його вночі поставили перед Синедріоном у домі Каяфи. Вони шукали свідчення, щоб засудити його, наводячи свідків, які звинувачували його у богохульстві та заколоті.

Коли Каяфа прямо запитав Ісуса, чи є Він Месією (або Сином Божим), ствердна відповідь Ісуса "Ти сказав" спонукала первосвященника вигукнути: "Блюзнірство!" Рада засудила Його як такого, що заслуговує смерті. Не маючи під римським пануванням повноважень виконувати смертні вироки, вони передали Ісуса Понтію Пилату, римському намісникові, звинувачуючи Його в підбурюванні до заколоту, щоб домогтися римської страти. Безпосереднє розп'яття здійснили римські солдати за наказом Пилата, але лише після того, як Пилат поступився тиску з боку первосвященників і натовпу (які вимагали смерті Ісуса та звільнення Варавви).

Коли Христос був на цій землі, світ віддав перевагу Варавві. І сьогодні світ і церкви роблять той самий вибір. Сцени зради, відкинення та розп'яття Христа були відтворені й знову будуть відтворені у величезному масштабі. Люди будуть сповнені рис ворога, і

разом із ними його омани матимуть велику силу. Саме тією мірою, якою відкидається світло, виникатимуть хибні уявлення й непорозуміння. Ті, хто відкидає Христа й обирає Варавву, діють під згубною оманю. Перекручення й лжесвідчення переростуть у відкритий бунт. Коли око лихе, усе тіло буде повне темряви. Ті, хто віддає свою прихильність будь-якому провідникові, крім Христа, опиняться під владою — тілом, душею й духом — такого засліплення, що під його силою душі відвертаються від слухання істини, щоб повірити неправді. Вони упіймані й узяті, і кожною своєю дією вони волають: Відпусти нам Варавву, а Христа розіпни.

Навіть зараз приймається це рішення. Сцени, що відбувалися біля хреста, повторюються. У церквах, що відступили від істини та праведності, виявляється, на що здатна й на що піде людська природа, коли любов Божа не є керівним принципом у душі. Нам не слід дивуватися нічому, що може статися нині. Нам не слід дивуватися жодним проявам жаху. Ті, хто топчуть своїми нечестивими ногами закон Божий, мають той самий дух, що й люди, які зневажали й зрадили Ісуса. Без жодних докорів сумління вони чинитимуть діла свого батька — диявола. Вони поставлять запитання, що пролунало зі зрадницьких уст Юди: «Що ви дасте мені, якщо я видам вам Ісуса Христа?» Навіть тепер Христа зраджують в особі Його святих. *Review and Herald*, 30 січня 1900 року.

Якщо уривок справді означає те, що в ньому сказано, тоді ті, кого визначали як "тих, хто обирає Варавву", не зможуть зрозуміти, чому вчить цей уривок. Ці люди — це ті, про кого йдеться у 2 Солунян, які приймають сильну оману, бо не полюбили істину. Вона каже про тих, хто обирає Варавву: "Ті, хто віддають свою прихильність будь-якому лідеру, окрім Христа, опиняться під контролем — тілом, душею й духом — такої засліплюючої пристрасті, що під її владою душі відвертаються від слухання істини, щоб повірити брехні." Ті, хто обирають Варавву, перебувають під контролем сатани ще до віхи хреста та недільного закону. У такому стані вони аж ніяк не можуть зрозуміти, чому вчить цей уривок. Тому вони стверджуватимуть, що, "обставини, за яких сестра Вайт написала ці слова, стосувалися тієї своерідної історії, а не теперішнього часу." Можливо, вони скажуть: "Вона говорить про християнство загалом, і це безпосередньо не стосується адвентистів сьомого дня." Нісенітниця.

Звісно, обставини історії, за яких сестра Вайт написала ті слова, фактично були коментарем до її особистої історії, але так само, як з Іваном у книзі Об'явлення, коли пророкові кажуть писати, йому кажуть написати «те, що ти бачив, і те, що є, і те, що має бути після цього». Коли пророк записує те, що є, він водночас записує те, що буде.

Керівництво адвентизму представлене двадцятьма п'ятьма мужами Єзекіїля, які також пророчно ототожнюються з двомастами п'ятдесятьма мужами, що стали разом із Корахом, Датаном та Авірамом. Не менш показово, що бунтівники 1888 року та Міннеаполіської Генеральної конференції були Сестрою Вайт визначені як ті, що повторили повстання Кораха, Датана та Авірама. Сестра Вайт прямо навчає, що коли ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення зійде й освітить землю своєю славою, починається пізній дощ.

"Пізній дощ має пролитися на народ Божий. Могутній ангел має зійти з неба, і вся земля буде осяяна його славою." Review and Herald, 21 квітня 1891 р.

Сестра Вайт прямо навчає, що ангел із вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов під час сесії Генеральної конференції 1888 року з вістями А. Т. Джонса та Е. Дж. Ваггонера. Коли вона була на сесії, її так приголомшив бунт, що вона вирішила зібрати речі й поїхати, але ангел сказав їй, що вона повинна залишитися й записати цю історію, бо це було повторення бунту Кораха. Навіщо ангел хотів, щоб це було записано, якщо не для свідчення на останні дні? Якщо це свідчення для останніх днів, то що ще воно може означати, окрім того, що лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня піде слідами Синедріону під час кризи недільного закону, і особливо в історії, що їй передує.

Вістка Джонса і Ваггонера була представлена як "вістка про виправдання вірою, в істині", "Лаодикійська вістка", "вістка про праведність Христа" та "вістка третього ангела". Бунтівники чинили опір цій вістці, а також відкинули керівництво Духа Пророцтва й обраних посланців зібрання. Сестра Вайт також навчає, що коли великі будівлі Нью-Йорка буде повалено дотиком Божої сили, тоді сповниться Об'явлення 18:1-3. Починаючи з 9/11 керівництво лаодикійської Церкви адвентистів сьомого дня повторює бунт Коре, бунт 25 древніх мужів, бунт керівництва в 1888 році та бунт Синедріону в час, що передував хресту. Ті 25 мужів є символом, що уособлює фальшиве левітське священство.

Левітові було 25 років, коли він почав служити.

І промовив Господь до Мойсея, говорячи: Ось те, що стосується левітів: від двадцяти п'яти років і старші вони будуть входити, щоб виконувати службу при наметі зборів. А від п'ятдесяти років вони перестануть виконувати цю службу і більше не служитимуть. Але будуть допомагати своїм братам у наметі зборів, щоб пильнувати доручення, і не виконуватимуть служби. Так учиниш із левітами щодо їхнього доручення. Числа 8:23–26.

Левіт починає своє служіння у двадцять п'ять років і служить двадцять п'ять років, до п'ятдесяти. Посланець Завіту у третьому розділі Малахії очищує та обмиває левітів під час недільного закону, як Він учинив 22 жовтня 1844 року.

Ось, я пошлю мого посланця, і він приготує дорогу переді мною: і Господь, якого ви шукаєте, несподівано прийде до свого храму, навіть посланець заповіту, яким ви тішитесь: ось, він прийде, говорить Господь Саваот.

Та хто витримає день Його приходу? І хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він — як вогонь плавильника і як луг пральників. І Він сяде як плавильник і очищувач срібла, і очистить синів Левія, і переплавить їх, як золото й срібло, щоб вони приносили Господу приношення в праведності. Тоді приношення Юди та Єрусалима буде приємним Господу, як за давніх днів і як за колишніх років. Малахії 3:1–4.

Число "25" як символ представляє не лише вірного левіта, а й фальшивого левіта. Отже, "25" як символ позначає розділення двох класів поклонників: мудрих і нерозумних дів, овець і

козлів, пшениці та куколю. Число двадцять п'ять є символом не лише левіта, але й, що не менш важливо, символом розділення (очищення) левитів. Це розділення відбувається при недільному законі і є головною темою Божого пророчого Слова. Доречно, що двадцять п'ята глава Євангелія від Матвія — це просто продовження пророцтва Ісуса про кінець світу у двадцять четвертій главі.

Ісус вийшов і відійшов від храму, і Його учні підійшли до Нього, щоб показати Йому будівлі храму. А Ісус сказав їм: Хіба ви не бачите всього цього? Істинно кажу вам: тут не залишиться каменя на камені, що не буде зруйнований. Матвія 24:1, 2.

Коли Ісус покинув храм, Він більше ніколи не повернувся. В останніх віршах двадцять третього розділу Ісус виголосив осуд над Синедріоном, і цей осуд виражено як «вісім» вигуків «горе», таким чином фальшиво наслідуючи вісім душ у ковчезі, восьмий день обрізання, восьмий день воскресіння, вісім поколінь Авраама, 430 років і далі. Фальшиве число «вісім» узгоджується з фальшивим левітом.

Істинно кажу вам: усе це спаде на цей рід.

О Єрусалиме, Єрусалиме, ти, що вбиваєш пророків і побиваєш камінням тих, кого послано до тебе, скільки разів я хотів зібрати твоїх дітей, як квочка збирає своїх курчат під свої крила, та ви не захотіли! Ось дім ваш залишається вам пустим.

Бо кажу вам: відтепер ви не побачите мене, аж поки не скажете: Благословен, хто приходить в ім'я Господнє. Матвія 23:36-39.

Двадцять другий розділ Євангелія від Матвія завершується ілюстрацією зв'язування нечестивих у в'язки та останньою взаємодією між Христом і прискіпливими юдеями. Потім у двадцять четвертому розділі Він востаннє залишає храм, припиняючи Свої труди для стародавнього Ізраїля. Розділ закінчується там, де й почався, проголошенням, що їхній дім залишено їм порожнім, і те, що Він називав Домом Свого Отця, коли вперше очистив храм, тепер стало порожнім юдейським домом.

У 24-му розділі Ісус відповість на запитання про храм і його близьке зруйнування. Зруйнування мало відбутися саме в тому поколінні, яке було родом зміїним. Він покинув той храм і ніколи не повернувся, тож пророцтва, які Він проголошує, стосуються духовного, а не буквального Ізраїлю. Коли Христос залишить храм, яким є лаодикійська церква адвентистів сьомого дня, як Він зробив зі стародавнім Ізраїлем, — водночас людський храм ста сорока чотирьох тисяч з'єднається з божественним храмом навіки. Коли Ісус залишив храм стародавнього Ізраїлю, Він розлучився зі своїм колишнім народом завіту навіки.

Розділи 11–22 Євангелія від Матвія становлять омегу щодо послідовності розділів 11–22 в книзі Буття. Коли ця послідовність починається в Бутті 11, це також позначає початок Вавилону та завіту смерті Вавилону, який досягає свого омега-сповнення в Об'явленні 17:11 — у вірші, що є самісінькою серединою віршів, які складають розділи 11–22. У Бутті, у Матвія та в Об'явленні середина розділів 11–22 підкреслює стяг або його фальшивий стяг. У Бутті це було обрізання, у Матвія — Петро і Скеля, на якій Христос збудує свою церкву, а в

Об'явленні — фальшивий звір, який був, є і має підвестися, який є восьмим, що від семи, і який тоді одружений із драконом.

Одинадцять і двадцять два — символи, що вказують на поєднання Божества з людством; саме це відображено в тому, що Христос пише Свій закон на наших серцях і в наших думках. 11 і 22 — символи заповіту ста сорока чотирьох тисяч. У Євангелії від Матвія, у двадцять третьому розділі, фальшивому священству було виголошено вісім «горе вам»; у той самий час істинне священство помазується. Священиків посвячували сім днів, а восьмого дня вони починали служити.

Не випадково, що сім днів посвячення священиків, які привели до початку їхнього служіння на восьмий день, починаються в Книзі Числа, у восьмому розділі та першому вірші, адже «81» є символом священиків.

І Господь промовив до Мойсея, кажучи: Візьми Аарона та його синів разом із ним, і одежі, і елей помазання, і бичка для жертви за гріх, і двох баранів, і кошик прісних хлібів; і збери всю громаду до входу скинії зібрання. І Мойсей зробив, як Господь наказав йому; і громада збиралася до входу скинії зібрання. І Мойсей сказав громаді: Оце те, що Господь наказав зробити. ...

І не виходьте від входу скинії зборів сім днів, аж доки не скінчаться дні вашого посвячення, бо сім днів він буде вас посвячувати. Як зроблено цього дня, так Господь наказав чинити, щоб очистити вас. Тому перебувайте при вході скинії зборів день і ніч сім днів і додержуйте наказу Господнього, щоб не померти, бо так мені наказано. І зробили Аарон та сини його все, що Господь наказав через Мойсея. І сталося восьмого дня, що Мойсей покликав Аарона та синів його, і старійшин Ізраїля. І сказав Ааронові: Візьми собі молодого теля на жертву за гріх і барана на цілопалення, без вади, та принеси їх перед Господом. ... І сказав Мойсей: Оце те, що Господь наказав чинити, і слава Господня з'явиться вам. ... І звів Аарон руку свою до народу та поблагословив їх, і зійшов від принесення жертви за гріх, і цілопалення, і мирних жертв. І ввійшли Мойсей та Аарон до скинії зборів, і вийшли та поблагословили народ, і слава Господня з'явилася всьому народові. І вийшов вогонь від Господа, і спалив на жертівнику цілопалення та лій. І, побачивши це, весь народ закричав і впав на обличчя свої. Левіт 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Двадцять третій розділ ідентифікує фальшивих левітів, які виявляються тоді, коли запечатаються істинні левіти. Двадцять другий розділ Євангелія від Матвія завершується тим, що ніхто більше не ставив Ісусові жодних запитань, а в двадцять третьому розділі Він проголошує вісім «горе», засвідчуючи, що випробувальний час Синедріону завершився і що тоді мав розпочатися виконавчий суд. У двадцять четвертому розділі Він називає храм домом юдеїв. Важливо бачити послідовність у розділах.

Одинадцятий — двадцять другий розділи Євангелія від Матвія вказують на завершення запечатування ста сорока чотирьох тисяч у контексті Божого завіту з обраним народом. Символізм Пальмоні щодо «альфи» — одинадцятого розділу, та Його символізм щодо

«омеги» — двадцять другого розділу, доповнюють розповідь у цих розділах.

Двадцять третій розділ — це спокута, поєднання Божественного з людським, представлене числом двадцять три. Але розділ розповідає про виконавчий суд над куколем, фальшивим священством, фальшивими левітами. Кожен священик був левітом, але не кожен левіт був священиком. Серед нащадків Леві лише рід Аарона мав право на священство. Біблія вказує, що левіти починали служити у віці двадцяти п'яти років, але сини Кегата служили з тридцяти.

І промовив Господь до Мойсея та до Аарона, кажучи: Проведіть перепис синів Кегата з-поміж синів Леві, за їхніми родинами, за домами їхніх батьків, від тридцяти років і вище, аж до п'ятдесяти років, усіх, хто вступає на службу, щоб виконувати працю в наметі зборів. Числа 4:1–3.

Число «30» символізує священиків із родової лінії Кегата, який був сином Левія, а сином Кегата був Амрам, який був батьком Аарона. Левій означає «прилучений або з'єднаний із Богом». Кегат означає «зібраний навколо Його присутності». Амрам означає «звеличений народ», а Аарон означає «світлоносець або звеличений посередник». Разом вони окреслюють рух від Червоного моря до Сінаю, таким чином символізуючи завіт між Богом і ста сорока чотирма тисячами, які є людським храмом, що з'єднується з божественним храмом, коли Христос вдруге простягає Свою руку, щоб зібрати Свій останок у Своє святилище, де Він тоді підносить їх і звеличує, коли вони осяюються разом із Небесним Первосвящеником, як Він осяяв Шадраха, Мешаха та Авед-Него.

Число «30» означає період підготовки для священиків, а 25, як вік левітів, слід застосовувати до 30, рядок за рядком, бо кожен священик був левітом, але не кожен левіт був священиком. Число тридцять означає період підготовки, який почався 1989 року, у час кінця, і завершується недільним законом у Сполучених Штатах. Число двадцять п'ять, як символ левітів, також є символом відокремлення між двома класами, і стосовно священиків воно вказує на розділення. Двадцять п'ять позначає розділення левітів і фальшивих левітів під час недільного закону, а в контексті справжніх священиків і справжніх левітів воно також створює розрізнення, хоча й не негативне розділення, як у випадку з фальшивими левітами.

Рід Кегата був однією з трьох головних гілок левітів (разом із Гершоном та Мерарі). Священицька лінія походила саме через нащадка Кегата Аарона. Аарон — нащадок Левія у четвертому поколінні, і священицький привілей був обмежений його чоловічими нащадками в межах цієї гілки Кегата. Увесь рід Кегата (усі нащадки Кегата) мав честь переносити найсвятіші предмети, але фактично лише лінія Аарона могла здійснювати священицьке служіння при жертovníку та в святилищі. Аарон представляє те саме четверте покоління, що й «старці» у Йоїла, або «древні мужи» у восьмому розділі Єзекїїля, які поклоняються сонцю.

Система з 24 черг (відділів) для священиків, що змінювали одна одну (і подібна система для левітів, які не були священиками, у допоміжних ролях, як-от музиканти та воротарі), була

встановлена царем Давидом. Давид упорядкував нащадків Аарона у 24 черги (відділи) для служіння по черзі (1 Хронік 24:1–19). Давид за допомогою священиків Садока (з роду Елеазара) та Ахімелеха (з роду Ітамара) поділив їх на 24 черги (16 — з численнішого роду Елеазара, 8 — з роду Ітамара). Жеребом визначали порядок служіння.

Кожна черга служила протягом одного тижня (від суботи до суботи) двічі на рік, а також усі черги служили разом під час великих свят (Пасха, П'ятдесятниця, Свято Кущів). Давид подібним чином організував левитів, які не були священиками, у 24 черги для музики, охорони воріт тощо (1 Хронік 23–26). Цю систему було запроваджено за Соломона (2 Хронік 8:14) і вона продовжувала діяти в період Другого храму. Захарія, батько Івана Хрестителя, був у черзі Авії — Луки 1:5; 1 Хронік 24:10. Порядок 24 священицьких черг визначали жеребом, і Захарія був у черзі Авії, яка з-поміж двадцяти чотирьох черг була «восьмою» чергою. Захарія означає «Бог пам'ятає», а ім'я його батька Авія означає «Бог — мій Батько».

Небесний Отець згадав Свою обітницю підняти посланця, який приготує шлях для Месії. Але Захарія також пов'язується з недільним законом, адже саме там субота, день, який людям належало завжди пам'ятати, — стає остаточним випробуванням. Захарія — священик з черги Авії, «восьмої» черги. Захарія не повірив звістці ангела й онемів до народження свого сина Івана. Коли народжується Іван, Захарія вступає в обговорення щодо імені Івана — і тоді заговорює. Пророче слово останніх днів — це коли Сполучені Штати говорять як дракон.

І сталося, що восьмого дня вони прийшли, щоб обрізати дитину; і називали його Захарієм, за ім'ям його батька. Та мати його відповіла й сказала: Ні; але він буде названий Іваном. І сказали їй: Немає нікого з твого роду, кого так називають. І подали знаки його батькові, питаючи, як він хоче, щоб його назвали. І він попросив писальну табличку і написав, кажучи: Його ім'я Іван. І всі дивувалися. І негайно відкрилися його уста, і розв'язався його язик, і він заговорив та славив Бога. Луки 1:59-64.

Іван Хреститель належить до восьмої черги Авієвої, як і його батько. Восьмого дня, під час обрізання Івана, його ім'я змінюють. Іван Хреститель представляє тих, хто є священиками четвертого покоління, хто перебуває у завітних взаєминах із Богом, який змінює їхнє ім'я (з Лаодикії на Філадельфію) і запечатує їх знаком завіту, коли Сполучені Штати промовляють як дракон.

Ми — храм Божий. Пророчі рядки, що стосуються храму, звернені до чоловіків і жінок як до окремих осіб, а також до спільноти, адже Божа церква теж є храмом. І, звісно, є небесний храм, і саме Христос будує храм Господній. Це Він кладе підвалину і ставить завершальний камінь храму. Щодо числа «25» як символу, воно символізує левитів, яких у третьому розділі Малахії відсіюють (відокремлюють) від фальшивих левитів і яких у тому самому уривку також очищають. У книзі Єзекіїля в розділах 40–48 детально описано символічний храм. Із того храму виходить вода життя і наповнює землю.

Дивовижною є праця, яку Бог задумав звершити через Своїх слуг, щоб прославилося Його ім'я. Бог зробив Йосипа джерелом життя для єгипетського народу. Через Йосипа було збережено життя усього того народу. Через Даниїла Бог урятував життя всіх мудреців Вавилону. І ці визволення були наочними уроками; вони показували людям духовні благословення, запропоновані їм через зв'язок із Богом, якому поклонялися Йосип і Даниїл. Так і сьогодні через Свій народ Бог бажає принести благословення світові. Кожен працівник, у серці якого перебуває Христос, кожен, хто являтиме світові Його любов, є співпрацівником із Богом для благословення людства. Коли він отримує від Спасителя благодать, щоб передавати її іншим, з усього його єства виливається потік духовного життя. Христос прийшов як Великий Лікар, щоб зцілити рани, яких завдав гріх людській родині; і Його Дух, діючи через Його слуг, передає гріхом ураженим, стражденим людям могутню зцілювальну силу, дієву і для тіла, і для душі. «Того дня, — говорить Писання, — буде відкрито джерело для дому Давидового та для мешканців Єрусалима — для гріха й нечистоти». Захарія 13:1. Води цього джерела містять лікувальні властивості, які зцілюють як тілесні, так і духовні немочі.

"З цього джерела витікає могутня ріка, яку Єзекіїль бачив у видінні. Ці води витікають у східний край, спускаються в пустелю і входять у море; і, коли вони впадають у море, його води зцілюються. І станеться, що все живе, що рухається, куди б не прийшли ті ріки, буде жити.... А над рікою, на її березі, по цей бік і по той бік, зростатимуть усі дерева для їжі, листя яких не зів'яне, і плоду їхнього не буде вичерпано: вони приносятимуть новий плід за своїми місяцями, бо їхні води виходять із святини; а плід їхній буде на їжу, і листя їхнє — для лікування." Єзекіїля 47:8-12." Свідчення, том 6, 227.

Храм Єзекіїля — це пророча символіка найвищого порядку, і в одинадцятому розділі Об'явлення Іванові було наказано виміряти храм, але двір залишити осторонь.

Застосувавши це саме до храму Єзекіїля, ми виявляємо, що два найпомітніші числа в його розмірах символізують священство. 50 ліктів — найпомітніше число, і воно повторюється 11 разів як загальна довжина кожного комплексу воріт (Єзекіїль 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 тощо). 50 також використовується для певних довжин стін і покоїв (42:7-8). Воно визначає повний прохід воріт від зовнішнього до внутрішнього порога.

25 ліктів — це очевидно другий за помітністю показник. Він повторюється 10 разів як ширина і довжина комплексів брам (Єзекіїля 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Разом 50 і 25 утворюють сталі прямокутні схеми 50 на 25 для шести головних брам. Це поєднання 50 на 25 домінує в архітектурному описі брам, що ведуть у внутрішні області. Жодна інша пара не повторюється з такою систематичною частотою в самій храмовій споруді.

Левіти вступали на активне служіння у 25 років (Числа 8:24: «від двадцяти п'яти років і далі вони входитимуть, щоб виконувати служіння»). Вони служили до 50 років (Числа 4:3, 39, 43; 8:25: «аж до п'ятдесяти років»). Це дає рівно 25 років активного служіння (50 - 25 = 25).

Отже, 25-річний період левітського служіння безпосередньо відображено в розмірах 25 на 50 ліктів, які домінують у воротах і структурі храму — самому місці, де служили левіти. Основні розміри храму Єзекіїля, тобто храму тріумфуючої церкви та ста сорока чотирьох

тисяч, архітектурно закладені в самому храмі, де вони мали служити; так само, як сорок шість хромосом вбудовано в сам храм, де Божий народ має служити. Палмоні поставив свій підпис на індивідуальному людському храмі й на храмі спільного тіла, який має стати Його нареченою.

Ми продовжимо ці рядки у наступній статті.

Ті, хто займає відповідальні посади, не повинні переймати самопоблажливі, надмірні принципи світу, бо не можуть собі цього дозволити; а якби й могли, Христові принципи цього не дозволили б. Потрібне різнобічне навчання. 'Кого Він навчить знання? і кого Він навчить розуміти вчення? тих, що відлучені від молока й відняті від грудей. Бо заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; рядок на рядок, рядок на рядок; трохи тут, трохи там.' Отак слово Господнє слід терпляче подавати дітям і постійно тримати перед ними батькам, які вірять Божому слову. 'Бо заїкуватими устами й іншою мовою говоритиме Він до цього народу. Тим, кому Він сказав: Оце спочинок, яким ви можете дати відпочинок змореним; і оце освіження: та вони не хотіли слухати. Але слово Господнє було для них: заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; рядок на рядок, рядок на рядок; трохи тут, трохи там; щоб ішли, і падали назад, і розбивалися, і в тенета потрапляли, і були взяті.' Чому? — бо вони не зважили на слово Господнє, яке прийшло до них.

Йдеться про тих, хто не прийняв настанови, але плекав власну мудрість і обрав діяти за власними ідеями. Господь випробує таких, щоб вони або вирішили слідувати Його настанові, або відмовилися й чинили за своїми ідеями, і тоді Господь залишить їх на наслідки, що неминуче настануть. На всіх наших шляхах, у всьому нашому служінні Богові Він говорить до нас: 'Дай Мені серце твоє.' Богові потрібен покірний, готовий до навчання дух. Те, що надає молитві її найвищої цінності, — це те, що вона виливається з люблячого, слухняного серця.

Бог вимагає від Свого народу певних речей; якщо вони кажуть: «Я не віддам свого серця, щоб зробити це», Господь дозволяє їм іти далі у своєму нібито мудрому судженні без небесної мудрості, доки не сповниться це Писання [Ісаїя 28:13]. Не слід казати: «Я буду слідувати провадженню Господа до певної межі, що узгоджується з моїм судженням, а потім триматимуся своїх власних ідей, відмовляючись бути сформованим за Господньою подобою». Хай буде поставлене питання: «Чи це воля Господа?» а не: «Чи це думка чи судження—?» Свідчення для служителів, 419.